

Arrest

nr. 191 956 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 5 mei 2017 waaruit blijkt dat de zaak terug wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 januari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 juli 2011.

1.3. Op 24 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat moment in Bagdad sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

1.4. Omdat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat verzoeker is teruggekeerd naar Irak, werd hij opnieuw gehoord op 19 oktober 2016 teneinde hem in de gelegenheid te stellen om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 21 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de wijk Qadisiya te Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. Op 3 januari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde toen dat u in februari 2007 begon te werken voor het Iraakse Ministerie van Elektriciteit. U zou zijn bedreigd door personen van de groepering "Dawlat al Iraq al Islamiya". Om die reden zou u Bagdad op 18 december 2010 verlaten hebben.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de werkbadge van uw vader van het ministerie van elektriciteit, uw studentenkaart (origineel), uw werkbadge bij het ministerie van elektriciteit (origineel), uw werkcontract (origineel), vier foto's van een verwoest huis, en de FEDEX enveloppe d.d. 6 juni 2011.

Het Commissariaat-generaal nam op 24 oktober 2011 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de algemene situatie in Bagdad. Aan de door u ingeroepen asielmotieven kon geen geloof worden gehecht.

Op 28 juli 2015 heeft u een Iraaks paspoort verkregen. Met dit paspoort bent u op 9 januari 2016 naar Bagdad gereisd. Na een verblijf aldaar gedurende een drietal weken bent u op 31 januari 2016 naar België teruggekeerd.

Met het oog op een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatuut heeft het Commissariaat-generaal u op 19 oktober 2016 opnieuw gehoord. U stelt dat u naar Bagdad reisde om er uw ouders te bezoeken. U verklaart dat u zich niet in Bagdad kan vestigen omdat de algemene situatie er niet goed is. Bovendien verwijst u naar de asielmotieven die u al in 2011 aanbracht en stelt dat uw vrees nog steeds actueel is.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 24 oktober 2011 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden overgegaan tot de intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat tijdens de behandeling van uw asielaanvraag is gebleken dat uw relaas ongeloofwaardig is. In de beslissing van 24 oktober 2011 werd gewezen op diverse elementen die er op wezen dat er geen geloof kon worden gehecht aan de bedreigingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. U haalt heden geen elementen aan die tot een andere inschatting van uw asielmotieven zouden leiden. Tijdens het gehoor blijkt integendeel dat het door u opgediste relaas

inderdaad bedrieglijk was. Zo had u het in 2011 nog over drie personen die u kwamen opzoeken, die u vervolgens via de telefoon vroegen om de elektriciteit in een politiebureau af te sluiten en die u daarna nogmaals telefonisch zouden hebben bedreigd (zie beslissing van 24 oktober 2011). Deze keer heeft u het over vier mensen die u vroegen om ervoor te zorgen dat de elektriciteit in hun wijk nooit uitviel en waarvan u nadien niets meer zou hebben gehoord (CGVS, p.3, 4). Bovendien verklaarde u eerder dat die mensen in april 2011 een granaat op uw huis gooiden (zie beslissing van 24 oktober 2011), terwijl u nu zegt dat u niet weet of zij uw adres kenden maar dat het wellicht niet moeilijk is voor hen om dit te achterhalen (CGVS, p.4). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen bevestigen dat er geen enkel geloof aan uw relaas dient te worden gehecht. Een nood aan bescherming op basis van de door u aangehaalde problemen, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Omdat het Commissariaat-generaal uw herkomst uit Bagdad wel geloofwaardig achtte, kreeg u op 24 oktober 2011 de subsidiaire bescherming toegekend. De informatie in het administratief dossier toont evenwel aan dat u naar Irak bent teruggekeerd en dat u daar drie weken verbleven heeft. U argumenteert dat u uw ouders wou terugzien en dat zij ook niet meer van de jongste zijn. Gevraagd of er behalve de ongeloofwaardig bevonden problemen met onbekenden andere redenen zijn waarom u zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in uw land van herkomst, antwoordt u eerst: "helemaal niet" (CGVS, p.3). Vervolgens geeft u aan dat de algemene situatie er niet goed is en dat er bomaanslagen zijn (CGVS, p.4, 5). Wat dat betreft, dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er niet van weerhouden heeft om naar Bagdad terug te keren. Alleszins relateert uw persoonlijk gedrag uw zagezegde vrees voor de situatie in Bagdad in zeer belangrijke mate.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van

aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is

er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar

specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat uw statuut van subsidiaire bescherming dient te worden ingetrokken.

Uw paspoort vermag bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen. Dit document levert louter bewijs voor uw identiteit en herkomst uit Bagdad, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet motiveert waarom hij geen recht zou hebben op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b), terwijl hij door zijn afkomst van de A.-R. stam nochtans over een uitgesproken risicoprofiel beschikt. Verzoeker licht toe dat de A.-R. stam kan beschouwd worden als vijand nummer 1 voor Islamitische Staat, hetgeen leden van deze stam extra kwetsbaar maakt en waardoor zij een reëel risico lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet. Hij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening heeft gehouden met zijn afkomst en het gegeven dat hij om deze reden een gevaar loopt in geval van terugkeer naar Irak.

2.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en de zorgvuldigheidsplicht, betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zijn persoonlijk gedrag zijn “zogenaamde vrees” ten opzichte van Bagdad relativeren en voert hij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de specifieke elementen eigen aan het dossier. Hij licht toe als volgt: “*Niettegenstaande verzoeker op papier 26 jaar is, is zijn karakter te vergelijken met iemand van 16 jaar.*

Verzoeker heeft twee broers en twee zussen. Een broer, B.(...), verblijft in Munchen, een tweede in Canada, de oudste in Beiroet en de jongste zus woont in Amerika.

(...)

Verzoeker staat er in België alleen voor. 26 jaar is bovendien nog uiterst jong waardoor verzoeker nood heeft aan zijn ouders en familie. Het één en het ander kan immers gekaderd worden in het falen van de integratie in België.

De ouders van verzoeker verblijven alleen in Bagdad, een stad die uiterst gewelddadig is. Verzoeker zijn ouders’ zijn ouder en zijn moeder kampt met hartproblemen.

(...)

De moeder van verzoeker is fysisch niet goed. Ten gevolge van een aanval is de medische situatie ook verslechterd hetgeen tot gevolg had dat de moeder van verzoeker opnieuw diende te worden geopereerd. Zo waren er complicaties omwille van het gebruik van medicatie die vervallen was. De moeder van verzoeker lag ten gevolge hiervan bijna op sterven.

Verzoeker is dan ook naar Irak gereisd teneinde zijn moeder bloed te kunnen geven. Verzoeker probeert dienaangaande een bewijs te bekomen. Van zodra verzoeker dit in zijn bezit heeft zal hij dit aan uw Raad bezorgen.

Het klopt dat verzoeker dit niet heeft verteld bij verweerster. Het één en het ander heeft uiteraard te maken met de leeftijd van verzoeker maar er is ook angst. Angst voor de gevolgen en de houding van verweerster.

Ten overvloede merkt verzoeker nog op dat hij afkomstig van de Al Qadisiya wijk te Bagdad (Irak). Deze wijk is alvast niet ver van de luchthaven gelegen, waardoor dit argument eveneens mee in de beoordeling dient worden genomen.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het Commissariaat-generaal concludeert dat er geen reden meer zou zijn om omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen doch slaagt er naar mening van verzoeker niet in om dit oordeel op een onderbouwde wijze te beargumenteren. Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een volgens verzoeker op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert. Zo erkent het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing dat *“de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is”* en het geweld dat in Bagdad plaatsvindt *“maandelijks honderden doden en gewonden opeist”*. De belangrijkste redenen die verweerster aanhaalt om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is de bewering dat de aanwezigheid van de sjiiitische milities ervoor gezorgd heeft dat de aard, de intensiteit en frequentie van de acties van IS in Bagdad zijn veranderd. Vandaag zouden er nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaatsvinden. Eveneens erkent verweerster dat de mobilisatie van de sjiiitische milities sinds juni 2014 gepaard gaat met mishandelingen, ontvoeringen en moorden op grote schaal. Hiertegenover argumenteert verweerster dat ondanks deze precare veiligheidssituatie het openbare leven in Bagdad nog niet stilgevallen is, de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad uitoefenen en internationale organisaties en diplomatieke vertegenwoordiging er aanwezig blijven. Ook toont het feit dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006 volgens verweerster aan dat er geen reëel risico op ernstige schade is. De huidige motivatie van het Commissariaat-generaal is volgens verzoeker een zwakgebod. Toen het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Irak, werd dit als volgt beargumenteerd: *“Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad **verschilt van die in 2014**. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft.”* Het Commissariaat-generaal is er volgens verzoeker in de bestreden beslissing evenwel niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014 of 2013, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De huidige beleidswijziging is naar mening van verzoeker dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in zijn land van herkomst maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk die de toestroom van vluchtelingen met zich meebrengt vindt echter geen enkele grond in de Belgische wetgeving, laat staan in internationale rechtsnormen, aldus verzoeker, die de mening toegedaan is dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds uitermate onveilig en precair is, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden door onder maatschappelijke druk haar beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters wat betreft de veiligheidssituatie in Bagdad niet gewijzigd zijn en dat een terugkeer naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betekent.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, verwijzende naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat het aantal aanslagen en het algemene geweld absoluut niet gedaald is en het aantal slachtoffers in Bagdad constant blijft en dat er wat betreft de in de informatie geciteerde cijfers een zeer reëel gevaar bestaat voor onderrapportering en het werkelijke aantal slachtoffers hoger ligt. Verzoekster stelt dat CEDOCA, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, in het administratief dossier dan ook niet tot de conclusie komt dat er sprake zou zijn van een uitgesproken daling van het geweld. Dit blijkt overigens ook uit de het overzicht van aanslagen dat werd opgenomen in het administratief dossier (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016, p. 33-44). Verzoeker meent dan ook dat op basis van deze COI Focus op geen enkele manier een wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak blijkt. Hij verwijst in dit verband naar een aantal recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alsook cijfermateriaal van Iraq Body Count, naar een analyse gemaakt door de Nederlandse asielautoriteiten van de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, waaruit hij uitvoerig citeert, naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre, waaruit blijkt dat de situatie in Bagdad in 2014 en 2015 even gevaarlijk is gebleven, naar een rapport van de VN-missie voor Irak waaruit blijkt dat veruit het grootste aantal slachtoffers van het conflict in Irak in Bagdad te betreuren valt en naar een aantal recente persberichten toegevoegd aan het verzoekschrift, die bevestigen dat het sektarische geweld in Bagdad gedurende de afgelopen maanden nog is toegenomen, dat de milities en criminele bendes nergens

meer voor terug schrikken, dat zelfs op klaarlichte dag ontvoeringen plaatsvinden, dat ook aan de veelvuldige bomaanslagen door IS maar geen einde lijkt te komen en dat, nu IS op andere fronten onder druk komt te staan, de organisatie haar aanslagen in Bagdad opdrijft om zo veel mogelijk veiligheidsdiensten vast te pinnen in de hoofdstad en meer en meer overgaat tot zeer grote aanslagen die bijzonder veel burgerslachtoffers maken. Zo vond op 3 juli 2016 de bloedigste aanslag in jaren plaats. Deze aanslag bewijst volgens verzoeker dat de Iraakse overheid absoluut niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen IS. Het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt naar mening van verzoeker dan ook geen steek. Er vinden immers nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven. Dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben, strookt volgens verzoeker voorts niet met de realiteit in de Irakese hoofdstad. Hij verwijst opnieuw naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Irakese autoriteiten formeel nog steeds de controle over Bagdad hebben, maar de sjiitische milities sinds zij in juni 2014 gemobiliseerd werden in de praktijk grote delen van de stad controleren, wat gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen. De Irakese overheid heeft niet de slagkracht om hiertegen in te gaan, bij open confrontaties tussen milities en overheidstroepen trokken deze laatste veelal aan het kortste eind. Bovendien staan zij onder druk van de Iraanse regering, die deze milities aanstuurt en hoopt te profiteren van de implosie van het Irakese centrale bestuur. Hervormingspogingen van de huidige premier Al-Abadi werden door deze sjiitische milities gefnuikt. Het trieste bewijs van de onmacht van de autoriteiten was de ontvoering van de vice-minister van justitie (zie stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Nu asielzoekers terug naar Irak sturen is misdaad tegen de menselijkheid”* van De Wereld Morgen van 20 september 2015). De aanval van deze milities op ‘Camp Liberty’, een kamp voor Iraanse vluchtelingen was een zoveelste bewijs van de onmacht van de Irakese overheid om op te treden tegen de misdaden van deze, veelal door Iran gesteunde milities (zie stuk 11 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Iraq: Investigate deadly Camp Liberty rocket attack”* van Amnesty International van 30 oktober 2015). Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde informatie dat Bagdad niet langer daadwerkelijk gecontroleerd wordt door de overheid en dat de feitelijke macht er in handen ligt van de sjiitische milities. Hierdoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel. Het resultaat zijn dagdagelijkse moorden, mishandelingen en ontvoeringen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat ook bij de zogenaamd werkende gezondheidszorg in Bagdad de nodige kanttekeningen dienen geplaatst te worden. Zo meldde het persbureau Reuters eind september 2015 een uitbraak van Cholera, ten gevolge van de jarenlang verwaarloosde infrastructuur (zie stuk 12 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Iraq tries to contain Cholera outbreak west of Baghdad”* van Reuters van 19 september 2015). Bovenop dit alles maakt Irak momenteel een bijzonder zware politieke crisis door, die niet veel positiefs voorspelt voor de toekomst van het land (zie stuk 29 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Bagdad op rand van afgrond: Iraaks politiek systeem dreigt in te storten”* van De Morgen van 2 mei 2016). Ten overvloede wenst verzoeker nog te wijzen op het feit dat uit onderzoek is gebleken dat Irak en Bagdad respectievelijk als het gevaarlijkste land en de gevaarlijkste stad van de wereld kunnen beschouwd worden (zie stukken 13 en 14 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Iraq tops ‘most dangerous’ place in the world list”* van RT van 22 juni 2015 en *“Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing ‘extreme’ terrorism risks”* van Verisk Maplecroft van 20 mei 2015). Onderzoek heeft dus aangewezen dat Bagdad zelfs nog gevaarlijker is dan bepaalde Syrische steden. Hoger werd reeds omstandig aangetoond dat het geweld sinds 2014 en de eerste helft van 2015, de periode waarop dit onderzoek zich toespitste, stabiel is gebleven. De resultaten zijn dus nog steeds even relevant, aldus verzoeker, die zich de vraag stelt hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers. Verzoeker vat nogmaals samen dat de veiligheidssituatie in Bagdad extreem slecht is, dat het de gevaarlijkste stad ter wereld is en haar inwoners gevangen zitten tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen, en dat bovendien, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid, een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 dreigt.

Wat betreft de hoger opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel, herhaalt verzoeker dat de situatie in Bagdad nog steeds even gevaarlijk is als die tijdens de afgelopen twee jaar is geweest, dat toen het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Irak, dit als volgt werd beargumenteerd: *“Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad verschilt van die in 2014. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft.”*, dat het Commissariaat-generaal is er in de bestreden beslissing evenwel niet in geslaagd is te beargumenteren

dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014 omdat er ook geen wezenlijk verschil is, en dat de huidige beleidswijziging niet het gevolg is van een veranderde situatie in zijn regio van herkomst maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen naar België in de zomer van 2015. Verzoeker verduidelijkt dat op 18 augustus 2015 in de pers werd gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Iraakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden. Op 3 september 2015 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist tot een beslissingsstop voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op het Commissariaat-generaal opgevoerd, niet alleen in de pers of op de publieke fora maar ook vanuit de politiek. Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoureus toe te zullen passen. Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd naar mening van verzoeker reeds omstandig bewezen. De situatie is immers ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014. De brief die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had volgens verzoeker echter overduidelijk de doelstelling om Iraakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die het Commissariaat-generaal voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is het Commissariaat-generaal er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad, aldus verzoeker, die te dezen opwerpt dat het feit dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, betreurenswaardig is. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal op een gewijzigde manier oordeelt over zijn asielaanvraag dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven. Bovendien, nog volgens verzoeker, geeft de plotse, ongegronde ommekeer van het Commissariaat-generaal in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan het Commissariaat-generaal wordt immers geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, zijn ontvlucht een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen. Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend. Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker laat te dezen gelden dat er geen enkele objectieve reden is die aantoonbaar waarom de ene persoon langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon en dat hij ongelijk wordt behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat een relatief hoger aantal asielzoekers uit Bagdad dat zich heeft ingeschreven op vrijwillige terugkeer in geen geval in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze verhoogde cijfers zijn namelijk het directe gevolg van enerzijds de beslissingstop die door het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 werd ingesteld en van anderzijds de actieve ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd. Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt naar mening van verzoeker dan ook geen serieus argument maar een cirkelredenering. Dat de situatie in Bagdad gevaarlijk en zelfs levensbedreigend is, wordt nogmaals aangetoond door het verhaal van een teruggekeerde vluchteling. Een man afkomstig uit Irak was naar ons land gevlucht en had hier asiel aangevraagd. De asielaanvraag bleef echter aanslepen waarop de man besliste om terug te keren naar Irak. Slechts drie maanden na zijn terugkeer werd de man doodgeschoten in Bagdad (stuk 33). Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Bovendien toont dit ook aan dat het aanmoedigen van vrijwillige terugkeer naar Bagdad allesbehalve vrijblijvend is en dat personen uit Bagdad overduidelijk nood hebben aan bescherming, aldus nog verzoeker.

2.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest nr. 175 342 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 september 2016, het document *“Tijdelijke beslissingsstop voor asielaanvragen Irakezen”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2015, het artikel *“Ik vrees dat deze toestroom nog maar een voorproefje is”* van Knack van 15 september 2015, een uittreksel uit Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 13 oktober 2015, een uittreksel uit het document *“Irak: Bagdad - sikkerhetssituasjon per februar 2015”* van The Norwegian Country of Origin Information Centre van 13 februari 2015, cijfermateriaal van Iraq Body Count, het artikel *“Meer dan 80 doden bij drie aanslagen in Bagdad”* van De Redactie van 11 mei 2016, het artikel *“More than 20 killed in series of bombings in Baghdad, police says”* van Reuters van 30 mei 2016, het artikel *“Nu asielzoekers terug naar Irak sturen is misdaad tegen de menselijkheid”* van De Wereld Morgen van 20 september 2015, het document *“Iraq: Investigate deadly Camp Liberty rocket attack”* van Amnesty International van 30 oktober 2015, het artikel *“Iraq tries to contain Cholera outbreak west of Baghdad”* van Reuters van 19 september 2015, het artikel *“Iraq tops ‘most dangerous’ place in the world list”* van RT van 22 juni 2015, het artikel *“Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing ‘extreme’ terrorism risks”* van Verisk Maplecroft van 20 mei 2015, het artikel *“Ga naar België, daar krijgt je gezin makkelijk asiel”* van Het Nieuwsblad van 18 augustus 2015, het artikel *“Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”* van Het Nieuwsblad van 5 september 2015, een brief van Staatssecretaris Theo Francken van 22 september 2015, het artikel *“Minstens 13 slachtoffers bij nieuwe aanslag in Bagdad”* van HLN van 12 juli 2016, het artikel *“After bombings in Baghdad kill 77, Sadr’s forces deploy in some areas”* van Reuters van 30 mei 2016, het artikel *“IS eist bomaanslag op in Bagdad: 24 doden”* van VTM Nieuws van 30 april 2016, het rapport *“UN Casualty Figures for Iraq for the Month of June 2016”* van UN Assistance Mission for Iraq van 1 juli 2016, het rapport *“UN Casualty Figures for Iraq for the Month of Juli 2016”* van UN Assistance Mission for Iraq van 1 augustus 2016, het rapport *“UN Casualty Figures for Iraq for the Month of August 2016”* van UN Assistance Mission for Iraq van 1 september 2016, het artikel *“Ban condemns ‘heinous’ terrorist attacks in Baghdad”* van UN News Service van 1 december 2015, het artikel *“UN: Hundreds of Iraqis killed in December, mostly in Baghdad”* van Rudaw van 1 januari 2016, een uittreksel uit *“Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq, 1 May- 31 October 2015”* van UNAMI/OHCR van 11 januari 2016, het artikel *“Suicide Bomb Kills Two Iraqi Police, Wounds Senior Officer”* van Radio Free Europe/Radio Liberty van 12 januari 2016, het artikel *“Shiite militias flush with ‘Iranian cash’ now control portions of Baghdad”* van Business Insider UK van 23 januari 2016, het artikel *“ISIS Attack on Baghdad Mall Kills 17”* van The New York Times van 11 januari 2016, het artikel *“Iraq: Suicide bomber kills eight near Shi’ite mosque in Baghdad”* van Radio Free Europe/Radio Liberty van 9 december 2015, het artikel *“Bagdad op rand van afgrond: Iraaks politiek systeem dreigt in te storten”* van De Morgen van 2 mei 2016, het artikel *“Tientallen doden Bagdad na dubbele bomaanslag IS”* van AD.nl van 28 februari 2016, het artikel *“Iraq’s civilians continue to bear the brunt of instability”* van IPS van 22 januari 2016, het artikel *“Iraq: Baghdad bombings kill more than 200”* van Aljazeera van 4 juli 2016, het artikel *“Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden doodgeschoten”* van De Morgen van 14 juli 2016, het artikel *“At least 35 killed in attack on Shi’ite mausoleum north of Baghdad”* van Reuters van 8 juli 2016, het artikel *“Zeker achttien doden bij aanslag nabij Bagdad”* van Nu.nl van 25 juli 2016, het artikel *“35 killed, 40 wounded in twin car bomb attack in Baghdad”* van Press TV van 10 september 2016 en het artikel *“Civilians killed in series of bomb blasts in Baghdad”* van Aljazeera van 27 september 2016.

2.2. Ter terechtzitting van 5 mei 2017 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het artikel *“Nearly a dozen daesh High profile members have been killed by Iraqi forces”* van South Front, het artikel *“Daesh’s Alrawi App is game changer”* van Info Ops HQ.

Bij aangetekend schrijven van 28 juni 2017 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: arrest nr.163 942 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 maart 2016.

2.3. Op 3 mei 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017.

Op 28 juni 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: het document *“Maandcijfers VN-missie Irak voor provincie Bagdad.”*, het document *“Iraq Security Trends Jan 2016 – Apr 2017”* van Musings on Iraq van 10 mei 2017, statistieken van Fedasil met betrekking tot

het aantal Irakezen die vrijwillig vanuit België teruggekeerd zijn in 2016, statistieken van Fedasil met betrekking tot het aantal Irakezen die vrijwillig vanuit België teruggekeerd zijn in de maanden januari tot en met mei 2017, statistieken van EUROSTAT met betrekking tot het aantal Irakezen die vanuit 28 lidstaten van de Europese Unie teruggeleid zijn naar Irak in 2016 en statistieken van EUROSTAT met betrekking tot het aantal Irakezen die vanuit andere lidstaten van de Europese Unie vrijwillig en gedwongen zijn teruggeleid naar Irak in 2016.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag is gebleken dat zijn relaas ongeloofwaardig is, hij heden geen elementen aanhaalt die tot een andere inschatting van zijn asielmotieven zouden kunnen leiden en tijdens zijn gehoor integendeel blijkt dat het door hem opgediste relaas inderdaad bedrieglijk was daar hij een manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt ten opzichte van 2011, zoals wordt toegelicht, zodat een nood aan bescherming op basis van de door hem aangehaalde problemen dan ook niet kan worden vastgesteld, (ii) de informatie in het administratief dossier aantoont dat hij naar Irak is teruggekeerd en dat hij daar drie weken verbleven heeft zodat dient te worden vastgesteld dat zijn persoonlijke gedrag zijn zozegde vrees voor de situatie in Bagdad in zeer belangrijke mate relativeert, (iii) de omstandigheden op grond waarvan hem de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie immers dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (iv) zijn paspoort niet vermog bovenstaande vaststellingen te weerleggen daar dit louter een bewijs vormt voor zijn identiteit en herkomst uit Bagdad, elementen welke niet ter discussie staan.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 oktober 2016 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). In artikel 2 van deze wet wordt gesteld dat deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van (onder andere) de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Inzake het ‘persoonlijke gedrag’ dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus tot gevolg heeft, stelt de Memorie van Toelichting: *“Ten tweede, moet het CGVS tevens de subsidiaire beschermingsstatus intrekken wanneer deze status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij **ab initio** geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem **indertijd** ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorzag reeds in die verplichting.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.26) (eigen onderlijning/vetzetting).

Het voormalig artikel 57/6, 7° waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, bepaalde dat de verweerder bevoegd was: *“om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”.*

Artikel 55/5/1 kan aanzien worden als de omzetting van artikel 19 van voornoemde richtlijn. De Memorie van Toelichting stelt: *“Dit nieuwe artikel, dat een nieuw artikel 55/5/1 in de wet invoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de subsidiaire bescherming volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.25). Artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn betreft de *“Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus”* en luidt als volgt:

“1. (...)

2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. De lidstaten trekken de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. (...)” (eigen onderlijning)

Artikel 19, §3, b) wordt omgezet in artikel 55/5/1, §2, 2° maar voegt daaraan toe “of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt”.

Artikel 55/5/1, §2, 2° beoogt aldus de samenvoeging van artikel 19, §3, b) van de Kwalificatierichtlijn en (blijkens de Memorie van Toelichting) het artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetswijzing ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015 .

Daargelaten de vraag naar de correcte omzetting van artikel 19, §3, b) van de Kwalificatierichtlijn in artikel 55/5/1, §2, 2°, blijkt uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/5/1, §2, 2° dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het persoonlijk gedrag een *ex tunc* benadering vergt.

De Memorie van Toelichting stelt: “Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij *ab initio* geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem *indertijd* ten onrechte werd toegekend.” (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.26) (eigen onderlijning).

De verwijzing naar de vrees die *ab initio* werd gekoesterd en de toekenning van de status “*indertijd*”, behelst een beoordeling *ex tunc* wanneer later overwogen wordt om de subsidiaire beschermingsstatus in trekken.

2.7.1. Aan verzoeker werd bij beslissing van 24 oktober 2011 de subsidiaire beschermingsstatus c) toegekend omwille van de toenmalige algemene veiligheidssituatie in Bagdad. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overwoog hierbij als volgt: “Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit Bagdad, Centraal-Irak, uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in Centraal-Irak, de status van subsidiaire bescherming toegekend.”

Een terugkeer door verzoeker naar Bagdad in januari 2016 om zijn zieke moeder te bezoeken kan geenszins aantonen dat in zijn hoofde *ab initio* geen reëel risico op het lijden van ernstige schade “als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” aanwezig was en dat hem aldus *indertijd* ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Niet verzoekers individuele situatie maar de algemene veiligheidssituatie in zijn land/streek van herkomst heeft er toe geleid dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

2.7.2. In artikel 55/5, eerste lid, dat een omzetting is van artikel 19, §1 van de richtlijn 2011/95/EU, wordt het volgende bepaald: “De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.”

Waar in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat de omstandigheden op grond waarvan verzoeker de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie immers dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, kan de subsidiaire bescherming mogelijks worden opgeheven op basis van artikel 55/5, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient hierbij aldus te motiveren dat “*de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is*”, met name de veiligheidssituatie in Bagdad, en “*de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen*”.

2.8. De vaststelling dat de situatie in Bagdad actueel niet beantwoordt aan artikel 48/4, §2, c) is *an sich* niet afdoende om de Raad, in het kader van de devolutieve werking van het beroep, toe te laten te oordelen dat deze omstandigheden “*voldoende ingrijpend*” zijn en een “*niet-voorbijgaand karakter*” hebben teneinde de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om nader te onderzoeken of de wijziging van de veiligheidssituatie in Bagdad “*een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen*”, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 oktober 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. W. MULS,
mevr. C. DIGNEF,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS